

TAVASZ

I.

*A humusz nyers illata úgy csípi az orrokat,
mint szállongó törött bors.
Markos legények zsiros trágyaruhát
teregetnek az éhes föld meztelen húsára,
az acsarkodó kapák kis, fojtó sebeket ütnek
a kertek száraz szürke rögein.
Minden éled és lüktet,
a munka dala komoly szimfóniává szélesül,
az utak porlepte csikjain megindul az áradat
az ocsúdó mezők tárt öle felé.
Drága a szalonna meg a kenyér,
és a téli éhezésben pállásra aszalódott,
kemény magyar zsellérek rossz célzattal
szorongatják a szerszám fényesedő nyelét.*

II.

*A gyárkémény fullasztó, bűdös füstöt öntöz a város felé,
az esztergapadok mellett acélcsontú munkások maratják a vasat,
az ablalgő gépóriások éhes nyeldekléssel várnak az anyagfalatra,
az ablakokra rakódott porrétegek eltakarják a bontakozó tavaszt.
Nem hallatszik be a verebek játékos csicsergése,
csak a rohanó autók idegtépő túlkölése,
meg kocszörgés, meg káromkodás, meg kopácsolás
— az útjavító munkások verik apró kockává a súlyos köveket.
Úgy jött a tavasz, hogy nem vette észre senki,
csak az árusok a piacon.
Befutott a zöldhagyma, a kitűnő, de nem szalonképes éhségcsillapító.
Szóval itt a tavasz, emberek!
Ujjonghattok, de ne felejtsetek azért elsején kifizetni a házbért.*

III.

*Nem vettem észre, amikor a Szerelem benyitott az ajtón.
Éppen egy verset írtam a tavaszról,
és lelki kezeimmel erősen nyomtam az agyam, hogy valamit
még kisajtoljak onnan erre a derűs évszakra vonatkozólag.
A Szerelem fölém hajolt és belekacsintott az írásomba.
»Szörnyűség! — jajgatott. — Hát ezek a mai költők
munkanélküliekről írnak és sztrájkokról,
Népszövetségről és kartellről most, tavasszal!«
Azután keresztülköpött a fejemen, és ész nélkül rohant ki a szobából.*

ŐSZ

I.

Ólmos, nehéz eső mossa az aszfaltot,
nincs már por az utcákon,
de a láthatatlanul párolgó
gyilkos nedvesség sem kíméli a gyenge,
erőtlen tüdőket.

Bőrcserző nyári munkában csontosra aszalódott
munkásemberek ácsorognak a sarkon,
szintelen hajuk az arcukba lóg,
tömzsi magyaroknak, kókadt szlávoknak
bicskás a kedvük . . .

Fejfájdító, pancsolt borok
szintelen gőze az agyakra száll,
ahol képtelen gondolatok fogannak:
rossz a napszám, drága a kenyér,
csillognak a kirakatok,
pöfögnek a luxusautók,
borús az ég, lyukasak a cipők,
beteg a gyerek, sápadt az asszony . . .

A gondolatok néha mellékvágányra futnak:
Tenni kellene valamit, de mit? de mit?
Összesúgnak, morognak az emberek a sarkon,
a büszke paloták felé sandítanak,
megcsattog a foguk, mint ordások agyara,
de csak nyelnek, csak nyelnek . . .

II.

A lejtős kirakatokban duzzadt körték,
összeszorult szőlők, meg fényesre törölt
szirmos almák mutogatják domború hasukat
az éhes bámulóknak.

Ősz van, szomorú ősz . . .

Drága a gyümölcs, és a szakadt zsebekben
árván csörgő garasok majd kenyérre
váltják át magukat.

Az idő hidegre fordult, mégis mezítlábas
gyerekek szaladgálnak a keramitszalagon,
nevetnek, hajráznak,
pedig korog a gyomruk és zörög a csontjuk;
iskolába már nem járnak

— nem telik könyvre meg ruhára —,

az életbe még nem léptek be —

gyöngye gyereket nem vesznek föl inasnak.

Hát csak lődörögnek a hideg, csatakos, ideges utcán,
délben nem esznek, talán este . . .